

[Poul Hansen (Svendborg).]

amtmand, der bliver formand for udvalgene, og disse udvalg vil derudover komme til at bestå af repræsentanter for de lokale parter, der er interesseret deri. Derfor foreslår folketingsudvalget ingen ændringer på disse områder.

Da der imidlertid er mulighed for, at store fredninger af særdeles stor landsmæssig betydning kan forventes i meget større omfang end i de senere år, har udvalget taget op til særlig drøftelse, om det ikke ville være rimeligt at lade statskassen i højere grad, end det er muligt nu, tage del i omkostningerne ved sådanne. Man er enedes med den højtærede statsminister om ved sådanne fredninger at lade den statskassen påhvilende del af erstatningen gå helt op til $\frac{3}{4}$ mod nu kun $\frac{2}{3}$ og ved visse særlige fredninger endog til $\frac{9}{10}$, men kun hvis overfredningsnævnet enstemmigt beslutter det.

Dernæst foreslås en ændring med henblik på de tilfælde, hvor en særlig interesseret kommune pålægges en del af erstatningen. Som det er nu, går en sådan andel forlods fra, inden restbeløbet deles mellem statskassen og amtsfonden. Dette foreslås nu ændret således, at fredningsmyndighederne kan bestemme, om dette beløb som hidtil skal gå forlods fra, eller om det skal dække en del af den andel, der er pålagt amtsfonden. Det vil i en række tilfælde være ganske rimeligt, idet den nugældende regel ofte kan være ubillig. Ordningen belaster ikke de omtalte interesserede kommuner stærkere end nu, men kan altså, hvor særlige forhold taler derfor, bruges til at lette den mindre interesserede amtsfond på, kan man godt sige, statens bekostning.

Må jeg give et eksempel fra de store fredninger omkring København og Århus. Lad mig tage et tilfælde, hvor den samlede erstatning er 120 000 kr., og hvor fredningsmyndighederne bestemmer, at $\frac{2}{3}$ på grund af fredningens karakter skal betales af statskassen og $\frac{1}{3}$ af amtsfonden, dog således at den interesserede købstadkommune, f. eks. Århus, forlods skal betale 20 000 kr. I øjeblikket er det sådan, at man først trækker de 20 000 kr. fra, og de 100 000 kr., der bliver tilbage, fordeles således, at staten skal betale godt 66 000 kr. og amtsfonden godt 33 000 kr. Det er ikke

altid rimeligt, at det er således, for det kunne jo være, at man netop lavede denne fordeling af hensyn til købstadkommunen, fordi man mener, at den har lige så megen interesse i sagen som den pågældende amtsfond. Efter den foreslåede ændring vil de 120 000 kr. kunne fordeles med $\frac{2}{3}$ til staten, altså 80 000 kr., medens der af den sidste tredjedel, 40 000 kr., pålægges købstadkommunen de 20 000 kr., og så bliver der 20 000 kr. tilbage til amtsfonden.

Jeg har nævnt dette eksempel for at forklare, hvorfor man har foretaget denne ændring, der muliggør disse forskellige fordelinger. Den gamle fordeling kan også fortsat bruges, når fredningsmyndighederne synes, det er rigtigt.

Ændringsforslagene til § 19, stk. 3, og § 21, stk. 1, er, som der står skrevet i betænkningen, af teknisk karakter.

Som det er i øjeblikket, skal enhver fredningssag, som indeholder en erstatning på 500 kr. og derover, endeligt bekræftes af overfredningsnævnet, selv om overfredningsmyndighederne og de interesserede ejere og kommuner i øvrigt er enige. Beløbet foreslås nu forhøjet til 3 000 kr. Endvidere skal i dag enhver fredning, der angår mere end 3 000 kr. i erstatning, ikke alene bekræftes af overfredningsnævnet, men yderligere fremmes af statsministeriet, og derefter skal erstatningen bevilges særskilt af finansudvalget. Dette beløb foreslås nu forhøjet til 10 000 kr. Begge ændringsforslag, som bl. a. fremkommer på foranledning af overfredningsnævnet, vil kunne fremme sagsbehandlingen i en række mindre sager, og det tror jeg at den del af befolkningen, der berøres af fredning på deres ejendom, vil sætte pris på. Jo hurtigere det kan gå, des mere tilfredse er folk i disse sager, og det kan ikke nægtes, at vejen ofte er længere og besværligere i disse mindre sager, end deres størrelse synes at betinge. Ændringerne justerer den udvikling med hensyn til priser og andet, som er foregået siden 1937, da de nugældende beløb fastsattes.

Spørgsmålet om udlændinges adgang til at erhverve fast ejendom har beskæftiget udvalget stærkt. De gang på gang i den senere tid opståede rygter om udlændinges opkøb af ejendomme i naturskønne og rekreative værdige områder berører vist også os alle ilde. Udvalget må imidlertid erklære sig